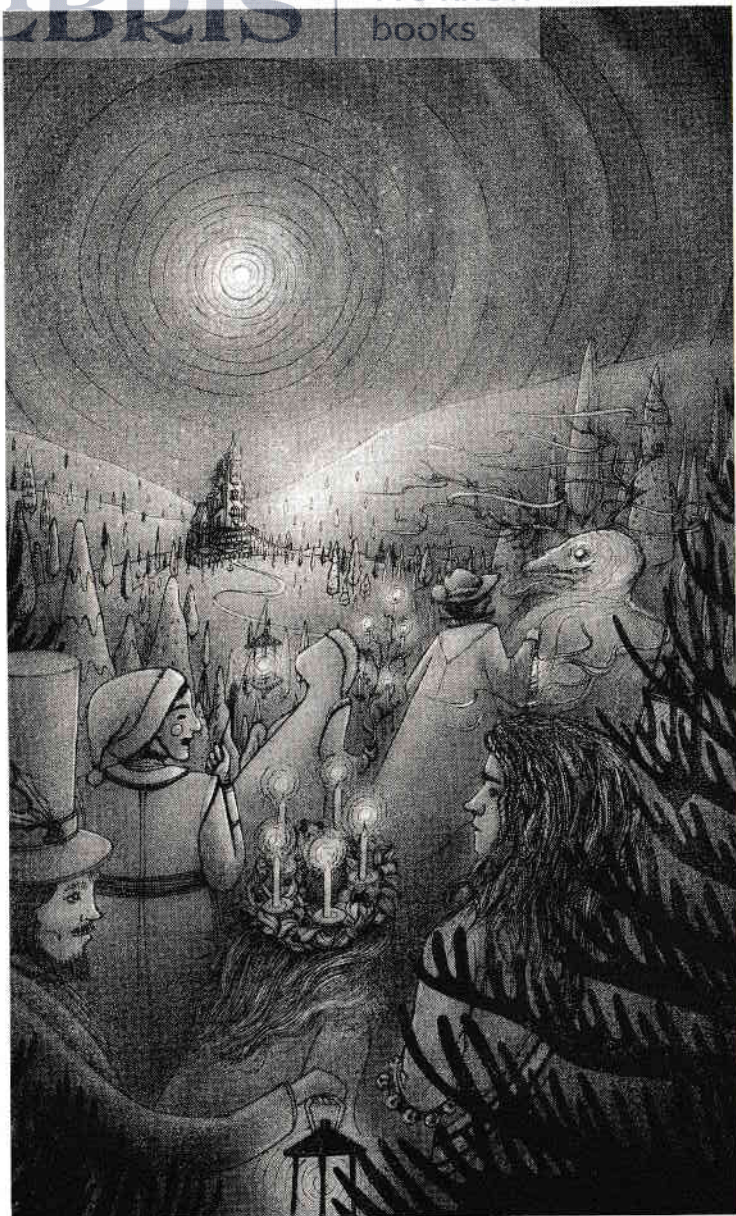

LIBRIS

We know
books

KATE MILFORD

FANTOMELE DIN HANUL PUNCAȘILOR

Ilustrații de Jaime Zollars

Traducere din limba engleză de Cătălin Georgescu

corint junior

— 2021 —

am început să scriu propunerea aceea foarte stângace care mai târziu a devenit prima aventură a lui Milo și Meddy. Voi mi-ați schimbat viața, iar eu vă voi fi veșnic recunoscătoare.

CUPRINS

unu	CHICIURA	5
doi	PETRECEREA BURLĂCIȚELOR	20
trei	PENTRU CLEM ȘI GEORGIE	31
patru	LOVITURA	41
cinci	ȘPERACLUL	54
șase	JOCUL HĂRȚILOR	63
șapte	MENESTRELII	77
opt	NOPTILE CRUDE	88
nouă	ATACATORUL INVIZIBIL	105
zece	AMABILITATEA IREZISTIBILĂ	113
unsprezece	DOC HOLYSTONE	126
doisprezece	MEDDY	144
treisprezece	EMPORIUMUL	151
paisprezece	PLUMS	170
cincisprezece	LAUR ȘI VÂSC	190
șaisprezece	IMPORTANȚA UNUI INSTALATOR BUN	202

șaptesprezece	RELICVARIUL	213
optsprezece	SOLITARUL ȘI COCORUL	221
nouăsprezece	LOCUSUL PENEI ALBE	233
douăzeci	PREA NORMAL	243
douăzeci și unu	DISCUȚIA CU FETELE	261
douăzeci și doi	FORTĂREȚE ȘI JOCURI DE ARTIFICII	279
douăzeci și trei	UN SUSPECT	301
douăzeci și patru	DĂ VINA PE TRADIȚIE!	315
douăzeci și cinci	SFÂNTUL DE PE HOLURI	326
douăzeci și șase	SANCTUARUL	346
douăzeci și șapte	LUCIA ȘI CRANIUL	357
douăzeci și opt	PRESUPUNERI FALSE	370
douăzeci și nouă	ZBORUL HĂRȚILOR	385
treizeci	SUSPECȚI	401
treizeci și unu	CANTLEBONE	414
treizeci și doi	LUCRURI CIUDATE ÎN PĂDURE	428
treizeci și trei	CE DEZVĂLUIE RAZELE LUMII	438
treizeci și patru	NIMIC NU RĂMÂNE ÎNCROPAT	441
treizeci și cinci	ASCUNZĂTOAREA SECRETĂ A LUI VIOLET CROSS	455
treizeci și șase	ZĂPADĂ	470
	CUVÂNTUL AUTORULUI	489

Kate Milford, GHOSTS OF GREENGLASS HOUSE

Copyright © 2017 by Kate Milford

Illustrations copyright © 2014 by Jaime Zollars

Published by special arrangement with Clarion Books, an imprint of

Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company.

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin CORINT JUNIOR, un imprint
al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr.54A, București.

www.edituracorint.ro

www.corintjunior.ro

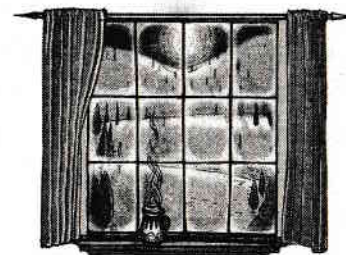
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MILFORD, KATE

Fantomele din Hanul Pungașilor / Kate Milford ; il. de Jaime Zollars ;
trad. din lb. engleză de Cătălin Georgescu. - București : Corint Junior, 2021
ISBN 978-973-128-773-7

I. Zollars, Jaime (il.)

II. Georgescu, Cătălin (trad.)

821.111

unu

CHICIURA

Chiciura era cea mai nasoală. Era ca o promisiune ne-
respectată, dincolo de care nu se afla nimic. Era ca un tort
cu prea puțină glazură, ca o felie de pâine cu prea puțin
unt pe ea. Ca oglinda veche cu ramă aurită din dormitorul
părinților săi: de la distanță părea strălucitoare și frumoasă,
dar, când te apropiai de ea suficient de mult, vedeai prin
crăpăturile vopselii aurii lemnul banal și învechit. Chi-
ciura, atunci când voiai zăpadă, cel puțin, era la fel de deza-
măgitoare pe cât aveau dreptul de a fi și celelalte lucruri din
lume – asta presupunând că ți-ai dat seama că lucrurile au
acest drept, de a fi dezamăgitoare. Milo Pine nu se simțea
însă atât de generos în acel moment.

Îngenunche și se aplecă pe pervazul uneia dintre cele
două ferestre arcuite ale casei, examinând curtea cu un
ochi critic, printr-un cerc de sticlă limpede încadrat de
o ramă albă. Pe unul dintre genunchii săi stăteau uitate
un dicționar englez-mandarin și un carnețel. Trebuia să
recunoască faptul că spectacolul din fața ochilor lui era

destul de impresionant. Chiciura imita perfect zăpada care abia se așterne și, din cauză că afară era ger, rezistase pe tot parcursul zilei. Mai și scârțâia, satisfăcător, sub greutatea pașilor, lucru care completa într-un mod drăguț norișorii pe care-i pufăise în aer cu fiecare respirație în timp ce traversase peluza după ultima zi de școală, îndreptându-se spre hanul vechi pe care el și familia lui îl numeau „acasă”. Dar chiciura *nu* era zăpadă, chestie care făcea situația și mai nasoală decât dac-ar fi fost totul uscat. Nu era rău deloc. Lamentările despre starea vremii erau exact lucrul de care avea nevoie pentru a-l distra de la celelalte lucruri, pe care nu voia să le lase să se ridice din abisurile gândirii și abia reușea să le ignore.

Mama lui stătea pe canapeaua cu două locuri, în spațele lui, și ținea în mână o ceașcă aburindă.

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă doamna Pine.

— Urâsc chiciura, zise Milo pe un ton prin care spera să-i dea mamei lui de înțeles că n-ar fi cazul să spună că nu vremea era ceea ce îl deranja cu adevărat.

Amurgul se apropia, iar el parcă vedea reflexia ei pe sticlă. Expresia de pe chipul ei era totodată neimpresionată și gânditoare, ca și cum ar fi primit mesajul și acum delibera dacă să-l descoasă sau nu. Dar sticla era veche și avea o formă neregulată, strâmbă, așadar, poate că era doar o reflexie comică de-a ei. Milo se întoarse să ia ceașca.

Pe suprafața ciocolatei calde plutea un strat deranjant de gros de frișcă, făcută de doamna Caraway, bucătăreasa hanului, cu zece minute în urmă. Frișca era presărată cu bucățele de acadea – probabil aceasta era contribuția mamei lui. Riscă o privire spre ea... nu, în mod clar știa

că e supărat din altă cauză decât vremea. Îl aștepta, pur și simplu, la cotitură. Ei bine, și el putea juca jocul acesta.

— Mulțumesc, zise el și se întoarse hotărât la fereastră.

— Prima ciocolată caldă din vacanța de iarnă, zise doamna Pine ridicându-și ceașca. Hai noroc!

— Noroc, zise el.

În timp ce sorbeau din cești, auziră niște pași apropiindu-se pe scări. Neîncrezător, Milo se întoarse să se uite peste umărul mamei sale, urmărind sunetul. Parterul hanului era mare și deschis, cu treceri dintr-o cameră în alta, iar din locul în care se afla, Milo putea să vadă destul de mult.

— Când pleacă? întrebă el, uitându-se spre baza scărilor, în celălalt capăt al camerei.

— Cândva, în cursul zilei de mâine. Așa ar trebui, zise încet doamna Pine.

Apoi se întoarse către tânărul care-și făcuse apariția în capătul scărilor cu un creion după ureche și cu ochelarii așezați strâmb pe nas.

— Dacă ați terminat pe ziua de azi, băuturile sunt pe sobă, domnule Syebuck.

Emmett Syebuck, singurul lor oaspete, oftă încântat.

— Aș putea rămâne aici pentru totdeauna. Locul acesta e minunat.

— Ei bine, ne bucurăm că v-a plăcut șederea la noi.

— Hei, apropo de asta, doamnă P....

O, *nu*. Milo își înăbuși un mârâit. Mama lui îl atinse pe umăr.

Tânărul traversă camera și se aplecă peste spătarul canapelei cu două locuri.

— Știi, mă gândeam că mi-ar mai trebui doar o zi ca să termin măcar schițele tuturor ferestrelor. Ar fi necaz mare dacă aş pleca poimâine?

Milo luă o înghițitură prelungă, pentru a evita să răs-pundă. *Da, da, ar fi, de fapt. Eu, unul, găsesc că ar fi un necaz foarte mare.*

Dar mama lui, desigur, spuse ceea ce Milo știa că va spune.

— Nu e nicio problemă, domnule Syebuck.

Oaspetele lor se luminează la față.

— Mulțumesc, doamnă. Și, vă rog, spuneți-mi, simplu, Emmett.

— Cu plăcere, Emmett, și da, o să încerc asta, dar știi cum e cu puterea obișnuinței, zise doamna Pine și se uită spre bucătărie. Însă doamna Caraway pleacă în seara asta, așa că te previn că mesele de mâine vor fi ceva mai puțin sofisticate.

— Și dacă mi-ați da doar niște pâine și o supă instant, tot aş fi perfect mulțumit, o asigură Emmett. Eu sunt un om simplu. Și, la o adică, unele dintre creioanele mele colorate sunt gustoase – nu că le-aș fi încercat sau ceva de genul acesta.

Mama lui Milo râse.

— Nu se va ajunge acolo.

— Ei bine, mulțumesc încă o dată. Și îți mulțumesc și ție, Milo.

Milo se întoarse, surprins.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai lăsat să mă bag în vacanța ta. Promit că plec de pe capul tău înainte de Crăciun. Știu cum e.

— E OK, zise Milo pe un ton morocănos.

— Ei bine, apreciez. Și acum, că nu mai trebuie să-mi fac bagajele în seara asta, cred că o să mă așez în fața focului și o să mă relaxez o vreme.

Bătu de câteva ori cu palmele pe spătarul canapelei de două locuri, apoi își îndreptă spatele și se duse în bucătărie.

— Chiar crezi că e student la Arte? întrebă doamna Pine în șoaptă.

— Probabil, zise Milo. E ori asta, ori Skellansen deghi-zat, care vrea să se asigure că prețiosul său candelabru este păstrat așa cum trebuie.

Se amuzau cu speculații de genul acesta încă din ziua în care Emmett venise la ei.

— E prea tânăr să fie Skellansen.

Milo aruncă o privire critică spre oaspetele lor, care stătea cu spatele.

— O grămadă de machiaj. Și mulaje super-fine de ca-uciu, cum vezi în filme. Poți face miracole cu chestiile alea.

— Hmm. Poate.

Printre multele întâmplări care transformaseră ultima vacanță de iarnă în cea mai ciudată perioadă din viața lui Milo se număra și descoperirea, la Greenglass House, a unui desen valoros ce înfățișa o fereastră pictată, realizat de un artist misterios numit Lowell Skellansen. Unul dintre oaspeții hanului la acea vreme, dr. Willbur Gowervine, prezentase desenul în timpul unei prelegeri susținute în cadrul Universității din orașul Nagspeake, în perioada verii. Câteva luni mai târziu, Emmett Syebuck – student, artist și fan al lui Skellansen – apăruse înarmat cu atât de multe instrumente artistice și fotografii încât ar fi putut

deschide un magazin cu ele și era dornic să afle cât mai multe despre casă și colecția ei de geamuri pictate.

Nu era vina doctorului Gowervine. După multe discuții cu părinții lui Milo, făcuse promisiunea de a păstra secretul descoperirii doar între el și șeful departamentului din care făcea parte. Cu toate acestea, având în vedere că, pe lângă dr. Gowervine, mai erau cinci oaspeți care-și făcuseră drum spre han în decembrie, anul trecut, urmând diferite fire ale istoriei casei, poate că singurul lucru surprinzător era acela că nu fuseseră mai mulți amatori de curiozități care să caute locul din care provenea desenul lui Skellansen.

Asta nu însemna că cei din familia Pine ar fi recunoscut vreun lucru din cele spuse de Emmett când a apărut la ușa lor, altceva decât că da, și ei participaseră la prelegere și că da, și ei bănuiau că acel candelabru din sufragerie era o lucrare de-a lui Skellansen. Dar asta fusese suficient pentru Emmett. Tipul se purta ca un copil în dimineața de Crăciun. Și făcea asta de o săptămână deja.

Desigur, celălalt lucru demn de luat în seamă, legat de anul trecut, era faptul că niciunul dintre străini nu venise din motivele pe care le afirmase inițial. De aici și jocul acela cu „*Oare Syebuck este cine spune el că este?*”, chiar dacă Milo era destul de sigur că nu e decât un simplu joc. Și, la drept vorbind, prezența lui Emmett era în regulă atâta timp cât făcea ceea ce spusese că va face și urma să plece înainte de ajunul Crăciunului.

Ușa se deschise larg, lăsând să intre o pală de vânt, neacompaniată – evident – de rotocoale de zăpadă. Nenorocita de chiciură. Nici măcar nu se ridica în vânt. În schimb, pala de vânt îl aduse înăuntru pe tatăl lui Milo, care ducea un braț de lemne pentru foc. Doamna Pine se ridică în picioare.

— Ben, domnul Syebuck – Emmett – va mai sta o noapte la noi.

— Dacă nu vă deranjează... strigă Emmett din bucătărie, unde doamna Caraway îi turna ciocolată caldă în cană.

— Nu e nicio problemă, strigă, la rândul lui, domnul Pine în timp ce-și arunca cizmele din picioare și se îndrepta spre șemineu.

Doamna Caraway i se alătură lui Milo, în living.

— Nora, Ben, vreți să rămân și eu o noapte în plus?

— Nu, nu, zise repede doamna Pine. Lizzie nu e deja pe drum, să te ia?

— Probabil, dar ea oricum trebuia să iasă să facă niște comisioane. Nu cred că se va supăra că a ieșit din casă, oricum. Ba chiar aș putea s-o invit să rămână la cină.

— Desigur.

Doamna Caraway se întoarse spre Milo.

— Vreo preferință? Brânză la grătar și supă de roșii? Am niște condimente picante... zise ea, apoi se uită la dicționarul de pe podea. Sau mai am niște roșii nemai-pomenit de bune, care ar merge de minune în mâncarea aceea prăjită care-ți place ție și al cărui nume îl stălesc eu mereu.

— Xīhóngshì chǎo jīdàn, zise Milo, prompt.

Nu erau prea multe feluri de mâncare chinezească ale căror nume să le știe cu precizie, dar pe acesta reușise să-l memoreze.

— Da, te rog, asta mi-ar plăcea. Și poate și niște brânză pe grătar?

Nu era chiar cina pe care o pregătea atunci când aveau oaspeți, dar în acele situații lui Milo nu i se cerea, de obicei, părerea.

— Brânza pe grătar este, de fapt, sandviciul meu preferat, zise Emmett în timp ce se trântea, satisfăcut, pe sofa din living. Iar eu sunt, în general, fanul roșiilor și al ouălor. E grozav.

— Foarte bine.

Milo se lăsă cu capul în mâini, așteptând senzația aceea specială de ușurare care venea de obicei atunci când se întorcea de la școală la începutul vacanței. Încă n-o simțea și, cu cât o căuta mai mult, cu atât mai îndepărtată i se părea. În schimb, se simțea tensionat și constrâns. Și frustrat. Și furios. Și nu-și dădea seama dacă prezența lui Emmett era cea care-l împiedica să se simtă bine sau era altceva. Din păcate, incertitudinea aceea făcea ca toate grijile pe care încercase să le acopere cu un strat de chiciură dezamăgitoare să se întoarcă, bolborosind, la suprafață.

Nu ai de ce să te simți așa, își spuse el. Negret nu s-ar simți așa.

N-a funcționat. Nici măcar pe departe. Poate că acesta era cel mai frustrant lucru dintre toate.

Tatăl său se așeză pe podea lângă el.

— Hei, amice.

— Hei.

— Așadar, mama ta a zis că primul lucru pe care l-ai făcut când ai ajuns acasă a fost să menționezi ceva ce s-a petrecut azi la școală.

— Asta a fost ieri. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Încă nu vreau, adăugă el în gând.

— Dar tu... începu tatăl său, apoi se opri în mijlocul propoziției și schimbă treapta de viteză. E vorba despre științele sociale, din nou?

Milo se încruntă spre fereastră și încuviință scurt.

Tatăl său începu din nou să vorbească, făcu o pauză, apoi spuse:

— Cred că dacă mi-ai povesti ce s-a întâmplat, eu și mama ta am putea vorbi cu profesorul tău, iar tu te-ai simți, poate, un pic mai bine.

— La ce bun? întrebă Milo. Asta nu va schimba ceea ce s-a întâmplat.

— Asta e adevărat, dar nu te-ai simți un pic mai bine, totuși, dacă vei ști că nu se va mai întâmpla din nou?

— Nu ai de unde să știi asta, mormăi Milo. Chiar dacă tu și mama ați vorbi cu el, n-aveți de unde să știți asta.

— Eu sunt de părere că merită încercat, zise domnul Pine. Dacă nu încercăm, putem fi aproape siguri că se va întâmpla din nou, nu-i așa? Sau i-ai explicat, după aceea, așa cum ai zis că vei face ultima oară când te-a supărat?

— Nu, recunosc Milo cu o voce abia auzită.

— Dar nu așa am convenit, noi doi? întrebă tatăl cu blândețe. Ai zis că n-ai nevoie ca eu și mama ta să facem asta, pentru că voiai să încerci singur.

Milo încuviință.

Domnul Pine încuviință și el.

— OK, ei bine, ce zici de asta: ce-ar fi să începem prin a-mi spune ce s-a întâmplat, ca să te eliberezi?

„Să te eliberezi” era o chestie care niciodată nu ajuta la nimic. Așa gândeau părinții, ei credeau că, dacă vorbești despre lucruri, asta ajută. Dar – oare de ce nu înțelegea nimeni chestia asta? – nimic nu putea schimba lucrul acela oribil care deja se întâmplase. În mod evident, acesta era motivul pentru care te simțeai mizerabil apoi – tocmai fiindcă se întâmplase. Dar Milo nu avea vreo idee mai bună, iar tatăl său părea că nu are de gând să renunțe.

— Bine, zise el și trase aer adânc în piept. Suntem încă la perioada de secol nouăsprezece din istoria orașului Nagspeake.

— Îmi amintesc.

— Ei bine, cred că după ce am spus chestia aia săptămâna trecută, despre cum a fost construită casa noastră în timpul Războiului din 1812, și domnul Chancelor a spus ce a spus – aici Milo s-a chinuit să rămână dârz și să nu se gândească la scandalul din săptămâna precedentă –, cred că după asta s-a dus acasă și a făcut cercetări, pentru că azi a venit și a zis că un istoric al orașului Nagspeake, pe care îl știa el, a descoperit ceva despre un echipaj de chinezi care a venit în oraș mult mai târziu, iar domnul Chancelor a arătat întregii clase niște semne scrise care cred că formau numele corabiei și mi-a cerut să traduc denumirea aceea pentru ceilalți.

Vocea începea să-i tremure.

— Iar eu nu știam ce scrie acolo. El a citit cu voce tare pronunția în mandarină a literelor și mi-a cerut să traduc *chestia aia*, zise el, trăgând aer în piept. Iar eu tot nu știam.

Tatăl lui oftă.

— Asta e o mare porcărie, Milo. Îmi pare rău.

Fuseseră trei mari porcării diferite, tehnic vorbind. În primul rând, fusese momentul în care Milo ridicase mâna atunci când au ajuns la discuția despre Războiul din 1812, pentru a spune că Greenglass House – Lansdegown House, așa cum i se spunea pe atunci – fusese construită chiar înainte de război de o familie sosită de pe mare care avea un copil chinez. Domnul Chancelor a spus că, de fapt, nu a existat niciun echipaj chinez care să viziteze Nagspeake atunci, ci mult mai târziu. Milo a început să

explice că nu a fost vorba de un *echipaj* chinez, ci de o familie mixtă, britanico-chineză, pe nume Coroană Albastră, dar domnul Chancelor trecuse deja la altceva, ca și cum i-ar fi dovedit lui Milo că n-are dreptate și asta a fost tot. Asta fusese cauza problemei de săptămâna trecută.

Apoi, ziua de astăzi fusese mizerabilă din două motive mari și late. În primul rând, domnul Chancelor se purtase ca și cum descoperirea unui echipaj chinez care a sosit în Nagspeake în 1835 ar fi fost dovada faptului că Milo greșise când spusese că familia Coroană Albastră și membrii ei de origine chineză veniseră mai devreme aici. Să fi fost doar asta, și tot era greu de suportat, pentru că Milo *nu* greșise. Apoi, profesorul scosese semnele acelea și presupusese că Milo ar fi capabil să le citească pentru simplul fapt că era chinez, lucru care-l făcuse de râs în fața întregii clase. Iar lucrul acesta fusese *oribil*, ca să nu mai spunem că fusese și nedrept.

Era nedrept pentru că Milo *știa* niște semne. El și părinții lui studiau deja de ceva timp, doar că studiau chineza *simplificată* și, după cum arătau, oricare ar fi fost sistemul acela de scriere în care fusese scrisă denumirea corabiei, era mult mai complicat decât ceea ce studia Milo. Era cu atât mai nedrept cu cât el și părinții lui învățau și mandarina, dar el nu era un vorbitor nativ – parțial pentru că trăise și crescuse în Nagspeake, unde populația de chinezi nu era foarte numeroasă, și parțial pentru că el crescuse cu o mamă și un tată care nu doar că nu erau nici ei vorbitori nativi de chineză, ci erau și albi. În plus, în China existau o tonă de dialecte distincte, deci chiar și dacă Milo *ar fi fost* vorbitor nativ, domnul Chancelor tot n-ar fi trebuit să presupună că vorbește mandarina. Nu exista